

NORGES HØYESTERETT

D O M

avsagt 19. desember 2019 av Høyesterett i avdeling med

justitiarius Toril Marie Øie
dommer Bergljot Webster
dommer Ragnhild Noer
dommer Espen Bergh
dommer Kine Steinsvik

HR-2019-2390-A, (sak nr. 19-153038STR-HRET)
Anke over Borgarting lagmannsretts dom 2. september 2019

A (advokat Øystein Ola Storrvik)

mot

Påtalemyndigheten (konstituert statsadvokat Jens Johannes Andenæs)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Steinsvik**: Saken gjelder utmåling av straff for blant annet grovt ran og reiser særlig spørsmål om fradrag i straffen som følge av tvangsplassering i barnevernsinstitusjon, jf. barnevernloven § 4-24.
- (2) *Sakens bakgrunn*
- (3) A ble 12. september 2018 satt under tiltale for to tilfeller av medvirkning til ran, hvorav ett grovt ran, jf. straffeloven § 328 første ledd, jf. § 327, jf. § 15, samt for oppbevaring av en mindre mengde narkotika.
- (4) Ved Oslo tingretts dom 9. april 2019 ble A dømt for forholdene i tiltalen. A var 16 ½ år på handlingstiden. Straffen ble utmålt til samfunnsstraff i 280 timer med en gjennomføringstid og subsidiær fengselsstraff på ett år og fire måneder. Han ble videre dømt til å betale erstatning og oppreisning til en av de fornærmede. Saken for tingretten gjaldt også fem andre tiltalte i samme sakskompleks.
- (5) A anket dommen til Borgarting lagmannsrett. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, straffutmålingen, saksbehandlingen og avgjørelsen av de sivile kravene.
- (6) Borgarting lagmannsrett fremmet anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for tiltaleposten om grovt ran samt anken over straffutmålingen og avsa 2. september 2019 dom med slik slutning i saken mot A:
- «2. **A, født 00.00.2001, dømmes for overtredelse av straffeloven § 328 første ledd jf. § 327 jf. § 15, sammenholdt med § 79 første ledd bokstav a, samt for de forhold som er rettskraftig avgjort i Oslo tingretts dom 9. april 2019, domsslutningen pkt. 4, til samfunnsstraff i 420 – firehundreogtyve – timer, som gjennomføres i en periode på 1 – ett – år og 8 – åtte – måneder, med en subsidiær fengselsstraff på 1 – ett – år og 8 – åtte – måneder.**
- [...]
4. **A dømmes til å betale 3 000 – tretusen – kroner i erstatning for økonomisk tap og 20 000 – tyvetusen – kroner i oppreisningserstatning til B innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av dommen.»**
- (7) A har anket dommen til Høyesterett. Anken gjelder saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 29. oktober 2019 ble anken over straffutmålingen og lovanvendelsen i tilknytning til denne fremmet for ankebehandling. For øvrig ble anken nektet fremmet.
- (8) *Forsvareren* har gjort gjeldende at lagmannsretten ved straffutmålingen skulle ha gitt varetektsfradrag for den perioden A var plassert på barnevernsinstitusjon uten eget samtykke. Fylkesnemndas vedtak viser at plasseringen var begrunnet i de straffbare forholdene som det nå skal utmåles straff for, og A skal da ha fullt varetektsfradrag for tiden på institusjonen, jf. straffeloven § 83. Under enhver omstendighet gir institusjonsoppholdet grunnlag for en større reduksjon i straffen enn det som er gitt. Reduksjonen må gis både i timetallet for samfunnsstraffen og i den subsidiære fengselsstraffen. Det må videre gis større fradrag i straffen for domfeltes lave alder og lang saksbehandlingstid.

- (9) *Påtalemyndigheten* har anført at lagmannsrettens straffutmåling er basert på riktig lovanvendelse, men at det er grunnlag for å redusere den subsidiære fengselsstraffen noe på grunn av domfeltes lave alder.
- (10) *Mitt syn på saken*
- (11) *De straffbare forholdene*
- (12) A er domfelt for to ran. Det grove ranet i tiltalen post II a ble begått fredag 22. september 2017 på Skøyen skole i Oslo, der flere ungdommer var samlet på fest. Lagmannsretten fant det bevist at A i løpet av kvelden oppsøkte fornærmede B og ba ham gi fra seg mobiltelefonen. Da B ikke gikk med på dette, sa A at «enten gir du meg telefonen eller så henter jeg folk med kniv». B ga fortsatt ikke fra seg telefonen. A tilkalte da to kamerater. Den ene trakk frem en kniv og rettet denne mot B. Gutten som holdt kniven, sa «du kjenner meg ikke, jeg stabber deg» og spyttet B i ansiktet. Kniven ble deretter holdt opp mot halsen til B, mens A tok mobiltelefonen. B ble deretter spurt om koden til telefonen og oppga denne.
- (13) Ranet i tiltalen post I b ble begått fire dager tidligere ved Max Burger på Tøyen. A og to kamerater kom i kontakt med fornærmede C. Tingretten fant det bevist at ranet ble begått ved at A tok tak i C og dyttet ham inn mot veggen. Han tok deretter en 200-lapp som C holdt i hånden. En av de medtiltalte sto rett ved siden av. En tredje medtiltalt holdt unna Cs kamerat, som forsøkte å komme til for å hjelpe C.
- (14) Begge de fornærmede var 16 år på ranstidspunktet.
- (15) Narkotikaovertrødelser ble avdekket under ransaking hjemme hos A. Politiet fant da en sekk som inneholdt 23 lynlåsposer med i alt 11,28 gram hasj.
- (16) *Utgangspunktene for straffutmålingen*
- (17) Selv om ransutbyttet ved de to ranene er begrenset, står vi overfor en type ran der allmennpreventive hensyn gjør seg sterkt gjeldende. Begge ranene er begått mot mindreårige av flere i fellesskap på kveldstid i det offentlige rom. Ved det ene ranet ble det også brukt kniv mot fornærmedes hals, noe som har et stort farepotensial. Dette er også svært skremmende opplevelser for de fornærmede. Ved straffutmålingen kommer brutaliteten i handlingene og den fysiske integritetskrenkelsen i forgrunnen. At ransutbyttet er begrenset, får mindre vekt.
- (18) Det klare utgangspunktet ved straffutmålingen for forhold av denne karakter er at det skal idømmes ubetinget fengselsstraff. I lys av As unge alder på gjerningstiden har lagmannsretten «under tvil» idømt samfunnsstraff. Både aktor og forsvarer har gjort gjeldende at dette er en riktig reaksjon, jf. straffeloven § 33, som fastsetter at fengselsstraff bare skal benyttes mot lovbrøyttere under 18 år når det «er særlig påkrevd». Jeg slutter meg til dette.
- (19) Ved utmålingen av samfunnsstraff skal det fastsettes en subsidiær fengselsstraff som skal svare til den straff som alternativt ville ha blitt idømt, jf. straffeloven § 49 første ledd bokstav b. Timetallet skal korrespondere med den subsidiære fengselsstraffen, og normalt

skal det utmåles 30 timer samfunnsstraff for hver måned av den subsidiære fengselsstraffen. Jeg ser derfor først på utmålingen av den subsidiære fengselsstraffen.

- (20) Det grove ranet er sentralt ved straffutmålingen. Lagmannsretten har for dette forholdet tatt utgangspunkt i en straff på fengsel i ett år og fire måneder. Jeg er enig i at dette er et riktig utgangspunkt, jf. avgjørelsen i Rt-2013-718 avsnitt 13 følgende, med videre henvisninger til Rt-2000-1358 og Rt-2013-332. For ranet av C er et passende utgangspunkt fengsel i åtte måneder. Forholdet er mindre alvorlig enn i Rt-2013-332, der straffen ble satt til fengsel i ett år for et simpelt ran. Fornærmede i den saken ble slått i hodet og ansiktet, og en av de to tiltalte presset en skarp gjenstand, som fornærmede trodde var en kniv, mot halsen hans. Narkotikaovertrødelser i vår sak er isolert sett et bøteforhold og får vekt som skjerpene omstendighet.
- (21) Når straffskjerpelsesprinsippet gis anvendelse, er jeg enig med aktor i at et samlet utgangspunkt for de forhold A er dømt for, for en voksen ville ligge på fengsel i om lag ett år og ti måneder.
- (22) Selv om domfeltes alder her ligger til grunn for valget av straffart, må alderen også vektlegges som formildende omstendighet, jf. straffeloven § 78 bokstav i. Som jeg har nevnt, skal den subsidiære fengselsstraffen ved samfunnsstraff svare til den straff som ellers ville ha blitt idømt, jf. straffeloven § 49 første ledd bokstav b og blant annet HR-2019-2095-A avsnitt 33.
- (23) Endelig har forsvareren gjort gjeldende at det skal gjøres ytterligere fradrag i straffen for lang saksbehandlingstid. De straffbare forholdene ligger nå to år og tre måneder tilbake i tid. Saken involverte flere mistenkte. Det er ikke konstatert liggetid i saken, og samlet saksbehandlingstid kan ikke i seg selv føre til straffreduksjon. I lys av As unge alder gikk det imidlertid noe lang tid – ett år og syv måneder – før det forelå dom i tingretten, jf. straffeprosessloven § 249 andre ledd og § 275 andre ledd. Etter mitt syn bør dette lede til et mindre fradrag i straffen.
- (24) Hensyntatt at A var 16 ½ år da de straffbare forholdene ble begått, og den totale tidsbruken i saken, mener jeg at den subsidiære fengselsstraffen her i utgangspunktet ville ligge på fengsel i ett år og fire måneder.
- (25) *Skal det gjøres ytterligere fradrag i straffen for opphold i barnevernsinstitusjon?*
- (26) Jeg går så over til å se på spørsmålet om det skal gis varetektsfradrag etter straffeloven § 83 som følge av tvangsplasseringen av A i barnevernsinstitusjon, eller om plasseringen eventuelt gir grunnlag for et skjønsmessig fradrag i straffen. Før jeg går nærmere inn på dette, redegjør jeg kort for den faktiske bakgrunnen for vedtakene om tvangsplassering.
- (27) *Bakgrunnen for vedtakene om tvangsplassering etter barnevernloven § 4-24*
- (28) De to ranene i vår sak ble begått 18. og 22. september 2017. A ble pågrepet og avhørt av politiet i anledning saken 3. oktober 2017. Han ble sluppet fri etter avhøret.
- (29) Den 11. desember 2017 ble A på ny pågrepet av politiet og siktet for medvirkning til drapsforsøk, jf. straffeloven § 275, jf. § 16, jf. § 15. Han ble varetektsfengslet av tingretten med grunnlag i fengslingsvilkåret om bevisforspillelsesfare, men ble løslatt av

lagmannsretten ved kjennelse 14. desember 2017. Lagmannsretten la til grunn at varetektsfengsling ville være et uforholdsmessig tiltak i lys av As alder og den konkrete faren for bevisforspillelse.

- (30) Samme dag som A ble løslatt, traff X barneverntjeneste vedtak om akutt plassering av ham i barnevernsinstitusjon med hjemmel i barnevernloven § 4-25 andre ledd, jf. § 4-24 første ledd. I akuttvedtaket er det vist til at A hadde vært involvert i knivstikkingsepisoden som ledet til siktelsen om medvirkning til drapsforsøk, og at han ikke ville bli videre varetektsfengslet. Det ble også vist til at han tidligere hadde vært i kontakt med politiet vedrørende «narkotikaovertrjedelse og ranssaker». Med grunnlag i akuttvedtaket ble A hentet av barnevernstjenesten ved løslatelsen fra varetekt og plassert på Y Barnevernstiltak AS.
- (31) Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker i Oslo og Akershus behandlet klage over akuttvedtaket i vedtak 22. desember 2017. Klagen ble ikke tatt til følge. Fylkesnemnda fant i likhet med barnevernstjenesten at vilkåret i barnevernloven § 4-24 første ledd tredje strekpunkt var oppfylt. Etter denne bestemmelsen kan et barn som har vist «alvorlige atferdsvansker [...] på annen måte» enn ved kriminalitet eller bruk av rusmidler, plasseres i institusjon for opptil fire uker. Fylkesnemnda bemerket at bevisførselen i saken ikke hadde vært slik at det var grunnlag for å anvende kriminalitetsalternativet i § 4-24 første ledd første strekpunkt, men fant at vilkåret om at barnet har vist alvorlige atferdsvansker «på annen måte», var oppfylt.
- (32) Den 5. februar 2018 traff fylkesnemnda vedtak om tvangsplassering i barnevernsinstitusjon i opptil 12 måneder regnet fra 14. desember 2017. Vedtaket ble truffet med hjemmel i barnevernloven § 4-24 andre ledd, jf. første ledd tredje strekpunkt. I begrunnelsen ble det pekt på at A over tid hadde vist alvorlige atferdsvansker «på annen måte», og at dette hadde kommet til uttrykk både i skolesammenheng og på fritiden. Etter en gjennomgang av atferdsproblemene i skolesammenheng viste nemnda til at atferdsvanskene også hadde resultert «i en rekke straffesaker». Både de straffbare forholdene i vår sak og mistanke om medvirkning til ytterligere ran er gjennomgått i begrunnelsen. For så vidt gjelder siktelsen for medvirkning til drapsforsøk, som ledet til varetektsfengslingen, heter det i vedtaket at fylkesnemnda etter opplysninger fra politiet la til grunn at siktelsen sannsynligvis ville bli henlagt for As del, men at det like fullt var bekymringsfullt at han hadde vært til stede ved den alvorlige hendelsen.
- (33) A ble holdt i barnevernsinstitusjon i syv og en halv måned.
- (34) Slik jeg leser vedtakene fra barnevernstjenesten og fylkesnemnda, var det siktelsen for medvirkning til drapsforsøk som var utløsende for iverksettelsen av tiltak etter barnevernloven. Vedtakene er imidlertid ikke begrunnet i kriminalitetsalternativet i barnevernloven § 4-24, men i vilkåret om at barnet har vist alvorlige atferdsvansker «på annen måte». Vedtakene lest i sammenheng viser at fylkesnemnda anså As atferdsvansker samlet sett for å være så omfattende at langvarig plassering i barnevernsinstitusjon var nødvendig av hensyn til å beskytte gutten mot ytterligere skadevirkninger. De straffbare forholdene – også forholdene i vår sak – inngår imidlertid som en del av grunnlaget for fylkesnemndas vedtak, og jeg kommer tilbake til betydningen av dette ved den konkrete straffutmålingen.

(35) *Har A krav på varetektsfradrag etter straffeloven § 83?*

(36) Straffeloven § 83 gir regler om varetektsfradrag. Første ledd lyder slik:

«Den tiden den siktede har vært berøvet friheten i anledning av saken, kommer til fradrag i straffen etter reglene i denne paragraf. Dette gjelder også frihetsberøvelse i utlandet eller i anledning av forhold i saken som den siktede frifinnes for, eller som er henlagt.»

(37) Spørsmålet er om A har vært «berøvet friheten i anledning av saken» ved tvangsplasseringen etter barnevernloven § 4-24. I så fall skal det gjøres fradrag i den utmålte straffen tilsvarende det antall dager frihetsberøvelsen har vart, i samsvar med reglene i straffeloven § 83 andre ledd følgende. Reglene er obligatoriske og åpner ikke for skjønsmessige vurderinger av størrelsen på fradraget.

(38) Det fremgår av forarbeidene at det med frihetsberøvelse ikke bare menes pågripelse og varetektsfengsling, men at også andre former for berøvelse av friheten, «som tvangsinnleggelse på psykiatrisk institusjon som varetektssurrogat», omfattes, jf. Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 474. Med varetektssurrogat menes ulike alternativer til varetektsfengsling fastsatt etter reglene i straffeprosessloven § 181.

(39) Det finnes en rekke eksempler i rettspraksis på at det er gitt fradrag i straffen for ulike former for varetektssurrogater. Ved bruk av varetektssurrogat vil tilknytningen til den aktuelle straffesaken normalt være på det rene. Problemstillingen i disse sakene har derfor vært om det aktuelle surrogatet er av en slik karakter at det innebærer frihetsberøvelse. Som et grensetilfelle nevner jeg avgjørelsen i Rt-2007-333, der en 17 år gammel gutt som alternativ til varetektsfengsel var pålagt å oppholde seg hos sin onkel med hjemmel i straffeprosessloven § 181 første ledd. Det var fastsatt en rekke restriksjoner, blant annet i form av innetid, deltakelse i behandlingsopplegg, skolegang og meldeplikt for politiet. Omfanget av restriksjonene ble samlet ansett for å oppfylle vilkåret om frihetsberøvelse i straffeloven 1902 § 60, som tilsvarer dagens § 83.

(40) I Rt-2000-822 ble det ikke gitt varetektsfradrag i straffen for plassering i barnevernsinstitusjon. Tiltalte hadde før han ble varetektsfengslet, vært plassert på frivillig grunnlag i barnevernsinstitusjonen. Ved løslatelsen fra varetekt fikk han pålegg fra politiet i medhold av straffeprosessloven § 181 om å flytte tilbake til institusjonen. Plasseringen hadde i en slik situasjon ikke et så klart preg av tvang at vilkårene for varetektsfradrag var oppfylt. På side 826 i dommen heter det:

«A var alt plassert på X, og han vart ført attende dit etter at han vart sett fri frå varetekt. Eg kan ikkje sjå at den vidare plasseringa står fram med eit klårt preg av tvang i høve til vidare varetekt. I dette tilfellet var det barnevernet som styrte plasseringa av A.

Eg har ut frå dette kome til at det ikkje er heimel for frådrag for den tida A har vore plassert på X. Etter mitt syn må tilfellet likevel kunne seiast å vere eit grensetilfelle. Eg viser også til at A har vore plassert i eit skjerma opplegg, i ein eigen båt og med særskilt tilsyn heile tida. I ein slik situasjon finn eg grunn til å leggje stor vekt på opphaldet på X under straffutmålinga.»

(41) I vår sak er tvangsplasseringen i institusjon ikke benyttet som varetektssurrogat etter straffeprosesslovens bestemmelser. Lagmannsrettens løslatelse fra varetekt var, som jeg har nevnt, begrunnet i vilkåret om forholdsmessighet og en konkret vurdering av

bevisforspillelsesfaren i den straffesaken fengslingen gjaldt. Det er heller ikke gitt pålegg av politiet etter straffeprosessloven § 181. Innholdet i tvangstiltaket er imidlertid etter mitt syn av en slik karakter, at det – benyttet som varetektssurrogat i vår sak – ville innebære frihetsberøvelse i § 83's forstand. Jeg viser her særlig til at A måtte oppholde seg på institusjonen uten eget samtykke, følge fastsatte husregler, og at han ble hentet av politiet dersom han forlot institusjonen uten samtykke.

- (42) Forsvareren har gjort gjeldende at det ikke bør være avgjørende om det formelt er gitt pålegg fra politiet eller retten om opphold i institusjon etter straffeprosesslovens regler, og at det vil kunne være tilfeldig om et slikt pålegg er gitt i forbindelse med et vedtak om tvangsplassering etter barnevernloven i tilknytning til en straffesak.
- (43) Jeg er langt på vei enig i dette. For tvangstiltak som ikke formelt er besluttet som varetektsurrogat etter straffeprosesslovens regler, vil imidlertid vilkåret i § 83 om at den domfelte har vært berøvet friheten «i anledning av saken», få selvstendig betydning. Hva som nærmere ligger i dette vilkåret, er utdypet i forarbeidene. I Ot.prp. nr. 90 (2003–2004) side 474 heter det:

«Frihetsberøvelsen må være utholdt i anledning av saken, det vil si i anledning av de forholdene som kommer til pådømmelse i den aktuelle saken.

Også frihetsberøvelse i utlandet i anledning av saken gir rett til fradrag, jf. første ledd annet punktum. Videre gir frihetsberøvelse i anledning av forhold som siktede frifinnes for eller som blir henlagt, rett til fradrag. Det er en forutsetning at frifinnelsen eller henleggelsen gjelder forhold som var del av den aktuelle saken. Dersom frihetsberøvelsen skjedde i forbindelse med en annen sak som ble henlagt eller der siktede ble frifunnet, skal det ikke gjøres fradrag. Hva som regnes som én sak, og hva som anses som flere saker kan by på tvil. Atskillig taler for at det gis fradrag for frihetsberøvelse i saker som ble påtalemessig avgjort samtidig med de forhold som er til pådømmelse.»

- (44) Jeg leser dette slik at frihetsberøvelsen må være utholdt i den aktuelle saken som står til pådømmelse, og ikke som ledd i en annen straffesak. Vurderingen av hva som er én sak, og hva som er flere saker, må avgjøres konkret, men en retningslinje vil her være om forholdene påtalemessig er avgjort samtidig. Den absolutte karakteren av bestemmelsen om varetektsfradrag, der fullt fradrag skal gis når vilkårene er oppfylt, tilsier etter mitt syn også at det må kreves en klar sammenheng mellom frihetsberøvelsen og de forhold det skal utmåles straff for. Tvangstiltaket må normalt ha karakter av å være et varetektssurrogat.
- (45) Etter mitt syn har tvangsplasseringen av A ikke skjedd i anledning av saken det nå skal utmåles straff i, slik dette vilkåret må forstås i lys av forarbeidene. Jeg viser til gjennomgangen av bakgrunnen for akuttvedtaket og til den nærmere begrunnelsen for fylkesnemndas vedtak. Riktignok inngår de straffbare forholdene i vår sak i det faktiske grunnlaget for tvangsplasseringen, men vedtaket har en langt bredere og mer sammensatt begrunnelse, der As samlede atferdsproblemer og behovet for å beskytte gutten mot ytterligere skadevirkninger står sentralt. Tiltaket ble også direkte utløst av siktelsen for drapsforsøk, som ikke er en del av saken her. Vedtaket er for øvrig heller ikke begrunnet i kriminalitetsalternativet i § 4-24, og det er ikke holdepunkter for noen sammenheng mellom vedtaket om tvangsplassering og fengslingsvilkåret om bevisforspillelsesfare som lå til grunn for varetektsfengslingen av A. Vilråene for varetektsfradrag etter straffeloven § 83 er ut fra dette ikke oppfylt.

- (46) *Betydningen av tvangsplasseringen som formildende omstendighet ved den konkrete straffutmålingen*
- (47) Selv om vilkårene for varetektsfradrag i straffeloven § 83 ikke er oppfylt, finner jeg det klart at tvangsplasseringen må tillegges vekt i formildende retning ved den endelige utmålingen av straffen. Som jeg har redegjort for, inngikk de straffbare forholdene i vår sak som en del av begrunnelsen for fylkesnemndas vedtak.
- (48) Jeg har tidligere kommet til at utgangspunktet for straffen her er fengsel i ett år og fire måneder. Oppholdet i barnevernsinstitusjon må i tillegg etter mitt syn føre til et skjønnsmessig fradrag i straffen på fire måneder.
- (49) Etter dette fastsettes den endelige straffen til samfunnsstraff i 360 timer med en gjennomføringstid på ett år. Den subsidiære fengselsstraffen fastsettes til fengsel i ett år.
- (50) Jeg nevner avslutningsvis at A ved Oslo tingretts dom 1. november 2019 ble domfelt for overtredelse av straffeloven § 274 første ledd, jf. § 273, jf. § 15 til fengsel i ett år. Han ble løslatt fra varetekt etter domsavsigelsen på det grunnlag at straffen ble ansett sonet ved utholdt varetekt. Tingrettens dom er avsagt som tilleggsdom til lagmannsrettens dom i vår sak og prinsippet i straffeloven § 82, jf. § 79 er gitt anvendelse. I et slikt tilfelle får domfellelsen i den saken ikke betydning for utmålingen i saken her.
- (51) Jeg stemmer etter dette for denne

D O M :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at straffen settes til samfunnsstraff i 360 – trehundreogseksti – timer med en gjennomføringstid på 1 – ett – år. Den subsidiære fengselsstraffen settes til 1 – ett – år.

- (52) Dommer **Bergh:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (53) Dommer **Webster:** Likeså.
- (54) Dommer **Noer:** Likeså.
- (55) Justitiarius **Øie:** Likeså.
- (56) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at straffen settes til samfunnsstraff i 360 – trehundreogseksti – timer med en gjennomføringstid på 1 – ett – år. Den subsidiære fengselsstraffen settes til 1 – ett – år.